

ROBERT SEBASTIAN

NAUJIEJI GYDŪNAI

Gydančios rankos
•
Gydymas per atstumą
•
Pagalba iš anapus
•
Paslaptingos jėgos

Turinys

Ižanginis žodis	
<i>Neįtikimos istorijos</i>	9
I. NAUJIEJI GYDŪNAI	13
1. Papa Elijas	
<i>Šamanas, kuris į ligonio palatą pasikvietė vaivorykštę ...</i>	15
2. Greta Hesel-Liubek	
<i>Gražioji šamanė Bahja, keliaujanti į šešėlių pasaulį</i>	24
3. Reta Tuseli	
<i>Aiškiaregė dvasios gydūnė, išaiškinusi vaiko žudiką</i>	28
4. Heidemari Hofman	
<i>Moteris, kalbanti su Jėzumi</i>	33
5. Daktaras Leonardas Hochenegas	
<i>Japonijos imperatorius ir Anglijos princas pasitiki jo paslaptingu talentu</i>	40
6. Daktarė Gertrūda Perach	
<i>Gydytoja, įveikusi vėžį meilės energija</i>	46
7. Stefanija Merges	
<i>Jai iš anapus pasirodė indėnas vardu Pelėda</i>	51
8. Daktaras Elijas Lašas	
<i>Auksapirštis ar žmogus su magiškomis rankomis?</i>	54
9. Helga Meves	
<i>Ji regėjo Kristaus mumiją</i>	58
10. Rolfas Drevermanas	
<i>Jis bėgo nuo prokuroro</i>	61

11. Elfrida Simon-Šlaifer	
„Noriu tau papasakoti apie anapus,“ – <i>pasakė jai tėvas</i>	65
12. Karlas Emenegeris	
<i>Jis išmokė lėtapėdį Tonį bėgti</i>	68
13. Kristela Lyber	
<i>Ji gali paskaityti apie kiekvieną žmogų</i> <i>Akašos kronikoje</i>	72
14. Kristosas Drosinakis	
<i>Graikas, kurio pacientė buvo Tina Onasis</i>	76
15. Gerlinda Hauslaitner	
<i>Net sergantieji AIDS eina pas angelą iš Altėjos</i>	83
16. Brigita Vagener	
<i>Mįslingi pranešimai iš Atlantidos</i>	87
17. Viktoras Filipis	
<i>Pasaulio žūties vizijos</i>	90
18. Elizabeta Fėjer	
<i>Dvasios gydūnė, išgydžiusi vėžį</i>	93
19. Donatas Riutšis	
<i>Dėl jo bulterjeras pavirto ėriuku</i>	99
20. Trumpos kitų dvasios gydūnų charakteristikos	101
II. DVASIOS GYDŪNŲ TAIKOMI METODAI	119
1. Gydančios rankos	121
2. Gydymas per atstumą	125
3. Gydymas malda	130
4. Masinis gydymas	132
5. Grupinis gydymas	135
6. Pagalba iš anapus	141
7. Paslaptinių jėgų pasireiškimo vietos	146

III. DVASIOS GYDYMAS – VILTIS AR PAVOJUS MILIJONAMS?	157
1. Dvasios gydūnų ir įstatymo konfliktas	159
2. Ar dvasia gali gydyti?	164
3. Kaip gydo dvasia?	168
4. Formuojasi naujas požiūris	171
5. Dėmesio! Šarlatanai ir šundaktariai!	174
6. Mirties baimė	177
7. Gyvenimas prieš gyvenimą, gyvenimas po gyvenimo	179
8. Kaip ten anapus?	182
IV. TRYS KELIAI, VEDANTYS Į PUIKIĄ SVEIKATĄ	185
1. Sužinokite, kas jus susargdina	187
2. Tikėjimo galia	194
3. Meditacijos stebuklas	197
Pagrindinės sąvokos	201

Įžanginis žodis

Neįtikimos istorijos

Kelias iš Ofenburgo į Durbachą vingiuoja pro vynuogynais apaugusius kalnus. Vyriškis vairuoja pasitikėdamas savimi ir tolygiai, bet vis tiek nejauku, todėl įsispiriu kojomis į automobilio grindis, o rankomis tvirtai įsikimbu į sėdynę, esančią šalia vairuotojo. Man kelia nerimą užrištos vairuotojo akys.

Prie vairo sėdi Uris Geleris. Jūs, žinoma, prisimenate izraelietį, kurio vardas septintojo dešimtmečio viduryje pateko į Vokietijos laikraščių pirmuosius puslapius. Per ZDF televizijos laidą pasitelkęs dvasios energiją jis lankstė stalo įrankius ir taisė sugedusius laikrodžius. Vykstant laidai keisti dalykai dėjosi ir toli nuo studijos: šimtuose namų sulinko šaukštai, peiliai ir šakutės, kai kur visa tai nufotografavo policininkai, išskiesti įvykio vieton.

Ši garsi ZDF televizijos laida buvo transliuojama 1974 m. iš Ofenburgo. Tada dirbau įvairenybių skilties redaktoriumi Ofenburge ir turėjau papasakoti apie Urio Gelerio fenomeną. Taip ir kilo mintis pasivažinėti po Ortenau vynuogynus – Uris Geleris norėjo pademonstruoti ne tik psichokinetinę galią, bet ir kitus paslaptinius savo gebėjimus.

Per 30 žurnalistinio darbo metų retkarčiais rengdavau medžiagą apie nuostabius, nepaaiškinamus ir keistus atsitikimus: apie knygų prekiautoją iš Algojaus – šį buvo pagrobęs NSO, apie moterį iš šiaurinio Heseno užkampio Viustefeldo – ji pasitelkdama vudu burtus siųsdavo į aną pasaulį vienas kitam nusibodusius situoktinius.

Tačiau tokios parapsichologinės istorijos (pasitaikė istorijų ir apie dvasios gydymą) ilgą laiką buvo išimtinės. Buvau labai skeptiškai nusiteikęs jų atžvilgiu. Netgi nutikimas su Uriu nedaug ką pakeitė – niekuo netikėjau. Apie tokius dalykus kalbėjau su švelnia ironija. Taip jau yra, kad redaktoriai, besidomintys vadinauoju ties riba esančiu mokslu, dažnai sulaukia kolegų pašaipos ir piktdžiugos, jiems priklijuojama keistuolio etiketė – geriau į šiuos dalykus nesikišti.

Bet štai dabar rašau knygą apie dvasios gydymą. Knygą, kupiną ne tik istorijų apie mįslingus ir stebuklingus išgydymo atvejus. Čia pasakojama ir apie daugelį žmonių, turinčių fenomenalių gebėjimų: apie šamaną, kuriam gydant ligonę jos palatoje atsiranda vaivorykštė, apie dvasios gydūną, kuris plikomis rankomis uždega elektros lempuotę, apie buvusią mokyklos direktorę, kuri kalbasi su Jėzumi, apie buvusią vadybininkę, kuri Akašos kronikoje gali perskaityti kiekvieno žmogaus gyvenimo istoriją. Neįtikimos, beprotystės kvepiančios istorijos? Taip, panašiai ir aš galvojau prieš keletą metų. Prireikė drąsos, kad apie tai prabilčiau!

Dėl to, kad iš skeptiško ir abejojančio žmogaus tapau įtikinėtoju, turiu dėkoti žmonai, su kuria einu per gyvenimą daugiau nei 30 metų. Žmonos požiūris į anapusinius reiškinius visai kitoks nei mano. Ji labai jautri ir turi gebėjimą, paprastai vadinamą išskirtinai jutimišku suvokimu.

Kai žmona man anksčiau pasakodavo apie įvykius arba balsus, kuriuos matydavo ir girdėdavo ji viena, tik nuolaidžiai šypsodavusi. Negalėjau tuo iš tikrųjų patikėti.

Įvykis, kuris mane iš Sauliaus galutinai pavertė Pauliumi, nutiko maždaug prieš šešerius metus. Mano žmona slidinėjama susižeidė meniską ir kryžkaulį. Po nelaimingo atsitikimo ji kentė stiprius skausmus. Ne kartą atsisakė operacijos, nes gydytojų diagnozės ir prognozės buvo prieštaringos. O skausmai vis stiprė-

jo. Mano žmona, šiaip visada judri, sunkiai užkopdavo laiptais, vos statydavo ant žemės skaudančią koją. Kartą pjaudama veją ji parkrito ir susilaužė kairiosios rankos riešą.

Ilgiau taip tęstis negalėjo! Vienoje Kaselio klinikoje gydytojai parekomendavo tuoj pat operuoti kelį.

Po apžiūros Kaselyje vieną ankstų rytą ji išvyko pas dvasios gydūną Teo Bulingerį į Herksheimą, esantį Reino krašte Pfalce. Vakare grįžusi į namus žmona džiugiai užlėkė laiptais. Jos koja buvo visiškai išgijusi (ji ir dabar sveikut sveikutėlė). Nepajėgiau to suvokti! Ką gi tas Bulingeris padarė? Pasak žmonos, jis uždėjo rankas ant skaudamos vietos ir palaikė jas taip dvi tris minutes. Ir įvyko stebuklas! Tada mano pasaulėžiūra susvyravo: argi yra dalykų, nepaaiškinamų racionali protu?

Nepraėjus nė metams, patyriau panašų stebuklą savo kailiu. Tuomet (buvo 1994 m.) svečiavausi Frankfurte pas dvasios gydūną Kristosą Drosinakį. Specialistams stebint jis turėjo pagydyti 12 beviltiškų, oficialiosios medicinos atstovų vos nenugydytų ligonių. Norėjau tą bandymą aprašyti Hamburgo žurnale.

Turėjau bėdų su stuburu, prie rašomojo stalo dar galėjau sėdėti, bet visą laiką jaučiau skausmą, kuris buvo apėmęs net sąnarius. Ką nors darant reikėdavo labai stengtis: skusdamasis vos pakeldavau skutimosi mašinėlę iki smakro. Jokie įprasti gydymo metodai (švitinimas, masažai, speciali gimnastika) neturėjo teigiamo poveikio. Kadangi buvau pas stebukladarį gydytoją, paprašiau, kad Drosinakis palaikytų ranką ant mano skaudamos vietos. Jis taip ir padarė: uždėjo ranką du kartus ir palaikė ją taip maždaug po tris minutes.

Kitą dieną į redakciją atėjau švariai nusiskutęs. Nugaros ir sąnarių skausmas praėjo ir iki šiol neatsinaujino.

Nuo to laiko ieškau tokių stebuklų paaiškinimo. Aplankiau daugybę dvasios gydūnų, kad paimčiau iš jų išsamius interviu.

Dalyvavau kongresuose, studijavau specialią literatūrą, parašiau nemažai straipsnių apie dvasios gydymą, netgi atlaikiau švelnią kolegų pašaipą.

Pastebėjau, kad per kelerius metus požiūris į dvasios gydymą pasikeitė. Akivaizdu, kad profesionalūs gydytojai domisi naujuoju gydymu, pradeda teigiamai jį vertinti. Jau atsiranda medikų, bendradarbiaujančių su dvasios gydūnais ar taikančių dvasios gydymo metodus (Gertrūda Perach iš Freiburgo, Matiasas Kampas iš Hamburgo – gydytojai, apie kuriuos pasakosiu šioje knygoje). Net ir Berlyno gydytojų tarybos prezidentas Elis Huberis pripažino: „Šiandien vyraujanti medicina yra gamtos mokslas, neigiantis dvasios galias. Dvidešimtojo amžiaus gamtos mokslų tyrėjai nedarė perskyros tarp dvasios ir materijos.“

Ne, to jie nedarė. Fizikai seniai įrodė, kad mūsų pasaulis – energija. Pasitelkus dvasią, šiai energijai galima daryti įtaką. Šis gamtos mokslų tyrėjų atradimas nėra naujas, bet informacija dar ne visur pasklidusi.

Vokietijoje gydymas plikomis rankomis vis dar laikomas kriminaliniu nusikaltimu, dvasios gydūnai kai kur persekiojami suglumusių prokurorų, besilaikančių pasenusio įstatymo (įstatymas apie gydymo praktiką priimtas 1939 metais). Mūsų įstatymų leidėjai turėtų imti pavyzdį iš Didžiosios Britanijos, kur nuo 1959 metų britų medikams oficialiai leista dirbti kartu su dvasios gydūnais. Jie gydo pacientus net valstybinėse klinikose – tai daroma dėl ligonių gerovės. Didžiojoje Britanijoje neabejojama, kad kūnas, dvasia ir siela sudaro visumą. Ir ligonis turi būti gydomas kaip visuma.

Pas mus taip pat pasitaiko taip mąstančių – ne tik žurnalistų ar gydytojų, bet ir politikų, priimančių įstatymus.

Esu įsitikinęs – po kelerių metų dvasios gydymas bus pripažintas, kaip ir pripažįstama dar neseniai išjuokta akupunktūra. Žengiant į naują amžių bus pripažintas ir naujas mąstymas.

I. NAUJIEJI GYDŪNAI

ŠIOJE DALYJE SUŽINOSITE, KAD:

- profesionalūs medikai surengė dvasios gydūnų patikrinimą, per kurį pasveiko beviltiški ligoniai;
- dvasios gydūno pastangomis vienam žmogui išnyko smegenų auglys;
- žmogus, kurio viena kūno pusė buvo paralyžiuota, pastatė neįgaliojo vežimėlį į kampa;
- dvasios gydūnai ypatingi – jie geba išėiti iš savo kūno ir leistis į astralinę kelionę;
- dvasios gydūnams atsiunčiama žinių iš kito pasaulio.

1. Papa Elijas

Šamanas, kuris į ligonio palatą pasikvietė vaivorykštę

*Ir danguje, Horacijau, ir žemėj
Daugiau dalykų paslėpta yra,
Negu sapnavo jūsų išmintis.*

– Viljamas Šekspyras, „Hamletas“

Ant ratukinės lovos nejudėdamas guli žmogus. Jo veidas papilkėjęs, sukritęs, akys šaltos ir negyvos, išmeigtos ir nebūtį. Ligonis nereaguoja į lankytojus, stovinčius prie lovos. Jo dvasia ne šiame pasaulyje.

Praėjus trims dienoms po nepavoingos ir, rodos, pavykusios tonzilių operacijos, Antonas Berkhaimeris staiga neteko sąmonės. Jau beveik metai, kai jį ištiko koma. Vyriško gyvybę palaiko tik medicinos prietaisai ir dirbtinis maitinimas. Ar jis dar gyvas, ar jo siela jau apleido kūną? Gydytojai ir pacientą slaugančios medicinos seserys jau seniai nuleido rankas.

Į ligonio palatą įžengia šamanas – mažas tamsiaodis žmogus, apsiautęs drabužiu, panašiu į surdutą. Atvykėlis ant kaklo pasikabinęs tigro nagų, erelio kaulų ir kriauklių vėrinį. Kairiojoje rankoje laiko raštuotą lazdą, kuri jam suteikia galios ir išminties, dešiniojoje – fetišą iš jaučio uodegos. Šamanas Elijas Hynas, visų vadinamas tik Papa Eliju, turi padaryti stebuklą – grąžinti Antoną Berkhaimerį į gyvenimą.

Šamanas brauko fetišu per sustingusį ligo­nio kūną, giliu, už­kimusiu balsu murma paslaptin­gus užkeikimus. Jau po kelių akimirksnių Antonas Berkhaimeris ima keistis: pelenų spalvos veidas parausta, ant kaktos sublizga prakaitas, sustingusį kūną pradeda tampyti konvulsijos, lyg vyriškiui būtų pakilusi aukšta temperatūra, rankos ir kojos ima mėšlungiškai trūkčioti. Šamano gydymas tęsiasi 20 minučių – Antonas Berkhaimeris jau šlapias nuo prakaito.

Ši neįprasta procedūra vyko 1997 metais vienoje reabilitacijos klinikoje netoli Paderborno (Šiaurės Reinas Vestfalija). Vaiduo­kliškos scenos liudininkais buvo Berkhaimerio sesuo ir svainis, medicinos sesuo, vieno populiaraus žurnalo redaktorius, fotogra­fas ir jo asistentė.

Antono Berkhaimerio sesuo, žūtbut norėdama gražinti brolių į gyvenimą, griebėsi, kaip sakoma, ir šiaudo. Kadangi buvo aišku, kad gydytojai bejėgiai padėti Antonui, ji parašė vienam žinomam Vokietijos žurnalui, kurio neseniai išspausdintame straipsnyje buvo papasakota, kaip Papa Elijas pažadino iš komos aktorių Giunterį Štraką. Žurnalo (tada ir aš ten dirbau) redakcija atskrai­dino šamaną iš Paryžiaus į Paderborną. Žurnalo redaktorius ir fotografas turėjo papasakoti ir parodyti skaitytojams, kaip Papa Elijas atlieka gydymą.

Kitą dieną po įvykio Paderborne fotografas išryškino juostą. Tai, ką pamatė nuotraukose, jam užgniauzė kvapą. Kas gi išmušė iš vėžių visko mačiusį fotožurnalistą? Keliose nuotraukose buvo aiškiai matyti vaivorykštė. Vaivorykštė pateko į nuotraukas, dary­tas uždaroje patalpoje!

Abu žurnalistai dar kartą prisimena praėjusios dienos įvykius:

„Diena buvo apsiniaukusi, debesuota, be saulės. Fotografas nuleido palatos žaliuzes, kad dienos šviesa netrukdytų fotogra­fuoti. Asistentei padedant jis parengė profesionalią aparatūrą:

pastatė ekraną ir prožektorius, kurie užliejo patalpą šilta tolygia šviesa. Visa ši įranga buvo reikalinga tam, kad išeitų puikios kokybės nuotraukos, tinkančios žurnalo viršeliui.“

Kaipgi, dėl Dievo meilės, į nuotraukas pateko vaivorykštė? Niekas nerado paaiškinimo. Fotografo asistentė prisimena: „Iš karto pastebėjau, kad vyksta kažkas nepaprasto. Toje patalpoje KAŽKAS buvo. Gal tai buvo nepaprasta energija ar jėga.“ Tas paslaptingas KAŽKAS, atsiradęs jos viduje ir sukėlęs panišką baimę. Asistentei apsvaigusi galva, ji turėjusi laikytis už komodos, kad neparkristų.

Kažkas nepaprasto įvyko tą sausio dieną Paderborne. Kaipgi nutikimą su vaivorykšte aiškina šamanas? Papa Elijas yra įsitikinęs, kad Antono Berkhaimerio nuotraukose matyti energetinės iškvos: „Kai gydau žmones, atpalaiduoju milžinišką energiją!“ Ar tai įmanoma?

Nustatyta, kad ypač jautrūs žmonės gali matyti kitų žmonių aurą. Žinomos Semiono Kirliano nuotraukos, kuriose matyti žmogaus aura (astralinio kūno apvalkalas). Vienoje Kalifornijos įmonėje buvo sukurtas fotoaparatas, kuris, sujungus dvi sidabro plokšteles su sensoriais, gali perkelti auros fotografiją į kompiuterį.

Vis dėlto įtikinamo paaiškinimo, kodėl nuotraukose pasirodė vaivorykštė, neradome.

Kaipgi sekėsi Antonui Berkhaimeriiui? Po šešių savaičių jis mirė.

Taigi, ir Papa Elijas jam nepadėjo. Netgi šamaniška jėga jo neišgelbėjo. Elijas Hynas teigia: „Žinoma, ne visada galiu padėti. Nesu Dievas. Antono Berkhaimerio siela buvo per daug nutolusi nuo kūno. Tuo metu ji nenorėjo grįžti į šį pasaulį. Bet kada nors ji sugrįš, tik į kitą kūną.“ Šamanas nesugrąžino Antono Berkhaimerio sielos, bet prieš kelias savaites sugebėjo išgelbėti vieną jau, rodos, prarastą sielą – Giunterio Štrako, žinomiausio ir my-

limiausio vokiečių aktoriaus (vaidinusio seriale „Karalius“), sielą. Daugelis tikriausiai prisimena šį įvykį, apie kurį keletą mėnesių rašė pirmuose laikraščių puslapiuose.

1996 metų birželį aktorių ištiko sunkus insultas. Besigydydamas jis gavo infekciją – taip ir prasidėjo septynis mėnesius trukusi kankynė. Štrakas vėliau pasakojo: „Kankino nesiliaujantis viduriavimas, mano kraujas buvo užkrėstas. Gydžiausi penkiose klinikose. Niekas man nepadėjo. Niekas nenustatė, kokia liga iš tikrųjų sergu. Negelbėjo jokie antibiotikai. Maniau, kad pakratysiu kojas, kad turėsiu mirti.“

Profesorius Rolandas Gertneris iš Miuncheno universitetinės klinikos pasakoja: „Visą paciento organizmą, ypač plaučius, buvo apėmęs uždegimas. Turėjome ponui G. Štrakui įstatyti į plaučius kvėpavimo vamzdelį. Kad jis tai iškęstų, dirbtinai sukėlėme komą.“ Ilgai ir nesėkmingai gydytojai ieškojo infekcijos ir uždegimo sukėlėjų. Galiausiai paaiškėjo, kad tai žarnyno bakterijos (enterokokai), kurios buvo patekusios į aktoriaus kraują. Profesorius R. Gartneris sako: „Mūsų pasibaisėjimui, nustatėme, kad G. Štrako organizme atsidūrę enterokokai atsparūs visiems antibiotikams.“ Gydytojų nuomone, padėtis buvo rimta, net beviltiška. Tai patvirtina gydytojo Španagelio skambutis ligonio žmonai Lora Štrak: „Atlikome plaučių intubaciją. Atvykite, dabar be vienos minutės dvylika.“

Šią nevilties ir nusiminimo valandą Lora Štrak paskambino draugui ir aktoriui Robertui Atzornui (vaidinusiame seriale „Mūsų mokytojas daktaras Špechtas“). Ji paskambino žmogui, kuris jau seniai domisi ezoterika ir ieško gyvenimo prasmės. R. Atzornas tiki nežemiškais dalykais, reinkarnacija ir pripažįsta, kad šalia šiapusinio yra kitas paslaptingas pasaulis. Pasak paties aktoriaus, jis jau priimęs signalus iš anapus. „Kaipgi kitaip, – klausia jis, – paaiškinti šią keistą istoriją?“

R. Atzornas mėgo šnekučiuotis su savo nuomininku, senu žmogumi, ir klausinėti jo: „Ar su mirtimi viskas baigiasi? Ar siela nemirtinga?“ Senukas pažadėjo R. Atzornui: „Jei anapusinis pasaulis egzistuoja, aš po mirties kaip nors pasirodysiu.“ Ir tikrai, kai nuomininkai mirė, pas Atzornus visą savaitę šviesos be jokios priežasties tai užsidegdavo, tai užgesdavo. „Buvo kraupu, – pripažįsta R. Atzornas. – Manoma, kad mirusieji gali susisiekti su gyvaisiais pasitelkdami elektrą.“

Jau daugelį metų aktorius domisi netradiciniais gydymo metodais, dėl to kai kas laiko jį keistuoliu (R. Atzornas teigia: „Man vis tiek.“). Per seminarą Miunchene jis susipažino su šamanu Eliju Hynu.

Štai ką aktorius rašo apie šamaną žurnale „Bunte“: „Su Papa Eliju susipažinau per savo žmoną Angeliką. Ji yra mano širdies vedlys ir ji man padeda iširti sritis, kurių neišmanau. Papa Eljas yra nedidelio ūgio, bet stiprios dvasios žmogus. Jis pažiūrėjo į mane ir savo žvilgsniu tarsi prisilietė prie manęs. Nelengva aprašyti, ką įstabaus gali padaryti Papa Eljas. Tikiu, kad jis teikia ramybę ir skleidžia stiprią meilę (ar tai skamba neskoningai? Ne! Teisybė nėra neskoninga!). Kai mūsų draugui Giunteriui Štrakui reikėjo pagalbos, Papa Eljas tuoj pat atvyko. Nedelsė, nesiderėjo. Be žodžių paklausė Giunterio Štrako, ar šis noris likti su mumis. Ir be jokios vaidybos jam padėjo. Toks paprastas yra Papa Eljas! Ir toks puikus!“

Kaipgi šamanas išgelbėjo mirtinai sergantį Giunterį Štraką? Eljas Hynas pasakoja: „Pašnekėjau su siela, išėjusia iš kūno. Sielą ir kūną dar jungė sidabrinė gija. Perkalbėjau ir įtikinau sielą grįžti į Štrako kūną. Paruošiau kelią. Tai įvyko taip: baltas, švarias medžiagos skiautes panardinau į karštą vandenį, tada garuojančias skiautes uždėjau ant ligonio rankų sąnarių ir bambos, kuri yra energijos centras, vartai sielai. Siela ieškojo paruošto įėjimo ir per

bambą grįžo į Giunterio kūną. Be mano pagalbos vyriškis būtų miręs. Jis svarbus žmogus, todėl sielą, kuri buvo beveik nukeliavusi anapus, gražinau atgal.“

Tada šamanas nurodė Lorai Štrak, kaip slaugyti vyrą: triskart per dieną dėti karštus kompresus ant kelių, kulnų ir pilvo, palikti juos pažastyse ir pakinkliuose. Papa Elijas davė jai stiklainiuką su balzamu, pagamintu iš afrikietišκών gydomyjų savybių turinčių žolelių ir medžių žievės. Lora Štrak pasakoja: „Įtrindavau juo vyro kūną. Pirmiausia didžiuoju pirštu įtrindavau jam bambą, kuri, šamanų nuomone, yra kūno ir gyvenimo centras.“

Taip Papa Elijas gražino aktorių Giunterį Štraką iš mirties į gyvenimą.

Aš, kaip minėto žurnalo redaktorius, paklausinėjau profesorių Rolandą Gertnerį, dirbantį Miuncheno universitetinėje klinikoje:

– Ponas profesoriau, ar šamanas iš tikrųjų išgelbėjo Giunteriui Štrakui gyvybę?

– Aš tuo netikiu. Jis atėjo poniai Štrak primygtinai pageidaujant. Pakenkti jis negalėjo.

– Kaip paaiškintumėt jo stebuklingą pasveikimą?

– Ypatingais atvejais griebiamės antibiotiko teikoplanino. Jis ir padėjo.

– Kodėl taip pavėluotai? Juk ponas Štrakas jau keturias savaites gulėjo komoje.

– Teikoplaninas yra plataus veikimo spektro antibiotikas, turintis stiprų šalutinį poveikį. Skiriame jį pacientui tik ypač pavojingais atvejais.

– Tad jūs netikit, kad šamanas Elijas Hynas padėjo Giunteriui Štrakui?

– Ne. Manau, kad tai vieni niekai. Tačiau nenorėčiau neigti žinomo placebo efekto. Tikėjimas, kaip žinia, padeda nuversti kalnus.

Po šio interviu kilo prieštaringų minčių. Ponui profesoriui dvasios gydymas yra tik mistifikacija. Jis nepripažįsta, kad žmogų gali išgydyti vien tikėjimo galia, nes tai prieštarauja profesionaliai medicinai.

Sunku tariamai apsišvietusiam Vakarų civilizacijos žmogui patikėti šamanų gydymo galia. Tačiau gal tai, ką daro Papa Elijas, tėra abejotinas triukas? Gal tai magija?

Apie 80 proc. pasaulio žmonių gydo žiniuonys ir dvasios gydūnai. Ir jie tai daro ne blogiau nei profesionalūs medikai. Pasaulinė sveikatos organizacija (PSO) daugelį metų tyrė šamanų gydymo būdus ir priėjo tokią išvadą: „Šamaniški metodai yra tokie pat veiksmingi, kaip ir europietiškieji.“

Profesorius R. Gertneris turėtų gerai įsidėmėti šį teiginį. Be abejo, mūsų profesionalioji medicina pasiekė didžiulių laimėjimų, bet jos atstovų pasipūtimas dažnai būna nepakenčiamas. Dvasios gydūnai priekaištauja Vakarų medikams, kad šie garbina medicinos prietaisus, chemikalus ir pamiršta savo tikrąją užduotį. Jie nesistengia suvokti ligos prigimties, todėl gydo ne ją, o simptomus.

Papa Elijas sakė, kad gražino Giunterio Štrako sielą į jo kūną, bet jam nepavyko padaryti to paties su Antonu Berkhaimeriu. Tačiau jo siela dar grįš į šį pasaulį, tik į kitą kūną. Papa Elijas šneka apie sielos atgimimą, reinkarnaciją. Ar ji egzistuoja?

Tikėjimas sielos nemirtingumu ir atgimimu labai senas. Jis būdingas beveik visoms ankstyvosioms kultūroms: senovės egiptiečiams, Amerikos indėnams ir keltų druidams. Tokį tikėjimą išpažino ir senieji krikščionys, nors bažnyčia tai neigia. Su šiuo tikėjimu, paveldėtu iš esėjų ir gnostikų, Jėzus pradėjo savo gyvenimo kelią. Tik po penktojo visuotinio bažnyčios susirinkimo, įvykusio 553 metais Konstantinopolyje, šis tikėjimas buvo apšauktas erezija. Tačiau visais laikais filosofai ir literatai gynė mintį